zich doodongelukkig. De taal was het probleem niet, want de sjeik sprak prima Engels. De moeilijkheden zaten in het verschil van perceptie. Pilon constateerde met genoegen dat Khayr blijkbaar onder druk stond om te verkopen. Dat bood perspectieven, al zouden de onderhandelingen ongetwijfeld de nodige tijd gaan duren. Blum had maar één wens: zo gauw mogelijk het land in handen te krijgen. Volgens Farahs broer Shafik, eveneens Anglicaans predikant, waren zowel Pilon als Blum onbekend met 'the particularities of local customs'.[69] Het verslag van Pilon beschrijft Khayr als een man die rustig in de gewenste richting gemanoeuvreerd moest worden. Om met Harry Franck te spreken, Pilon onderhandelde 'phlegmatic' en 'stolid'. Zijn indruk van Khayr was snel gevormd: een man van boerenslimheid, 'excitable'. Hij legde de sjeik de uitspraak in de mond dat die best christen wilde worden, wanneer dat in zijn kraam te pas kwam. Of Khayr deze uitspraak ooit zo heeft gedaan valt niet meer te achterhalen – Rafiq Farah herinnert er zich niets van. Het is denkbaar dat Pilon dit element van zijn beschrijving eenvoudig aan Kuyper ontleende. Toch waren er serieuze zakenvoorstellen ter tafel gekomen:

> The outcome of our talk was a surprise. We told him that payment for his land in foreign currency was impossible without the consent of the Israeli Government, and that all had to be an open deal and juridically straight.
>
> He then answered, that he was a qualified lawyer himself and he knew the position. But that he was perfectly willing to receive the money in Israeli currency. He said that in the first place he was interested that the plan would materialize and the moshav established. He would go to the government himself and settle the deal.
>
> We said that in that case, if we understood him well, there would be no question then of any secrecy whatsoever and that he would permit us to tell to everybody we want to, in Israel and outside the country, that 'Sheikh Abdullah Khayr of the village of Abu Sinan wants to sell land to Christians abroad for the establishment of a Jewish-Christian settlement'? He said that we were perfectly free to do that.
>
> 'How would his own people react?' we asked. He said that he would stay close to us to establish the settlement as long as necessary and that he expected more from the Christian religion than from his own (Druze) religion. 'Maybe one day I might become a Christian myself', he said.

'Door de uitkomst van het gesprek waren we zeker verrast', aldus Pilon. 'Zou het kunnen dat bij deze man inderdaad iets meer zit

[69] Shafik Farah, *What shall I do with my life?*, Thornhill (Ontario) 1995, 124.